

ZPRAVODAJ NÁRODNÍHO BRATRSKÉHO SPOLEČENSTVÍ SFŘ

ČÍSLO 8

NR 2018 - 2021

BŘEZEN 2020

Uvnitř naleznete: **Kalendárium**; **Zápis** ze zasedání Národní rady (v příloze); **Modlitební úmysly** na II. kv.; **Tříkrálové setkání** v Praze; **Františkova ekonomie**; **Setkání ministrů**; **Duchovní cvičení** s P. Vellou a ohlasy z něj; **Otevřenost františkánského charismatu**; **Laici** v církvi; **Well4Africa**; **Svatá Korona** proti epidemii; **Výročí** a mnoho dalšího...

DOPIS GENERÁLNÍHO MINISTRA KE KORONAVIRU

Řím, 12.3.2020

Drahé sestry a bratři z celého světa,

Kéž vám Pán dá svůj pokoj!

Žijeme mimořádné dny, týdny, které vyžadují mimořádná rozhodnutí a mimořádný přístup. Zatím nevíme, jaký je v této vážné situaci Boží plán, ale já jsem přesvědčen, že Bůh pro nás připravuje velké překvapení.

Slyšíme zprávy ze všech koutů světa o koronavirové epidemii, která se velmi rychle šíří. V některých částech světa je situace opravdu vážná a znepokojující, zatímco jiné části světa jsou zatím bez nálezu viru nebo méně ovlivněny.

Jako Sekulární františkáni, žijící ve světě, musíme věrně plnit povinnosti v různých okolnostech našeho života (srov. Řehole 10). To je dnes náročnější, protože musíme mnohdy opustit naše pohodlné návyky a pozorně se přizpůsobit novým okolnostem. Solidarita a bratrský život dostává nový smysl.

V první řadě vás všechny vyzývám, abyste se připojili k mým modlitbám za ty, kteří jsou postiženi epidemií, zejména za obyvatele Itálie, Číny, Jižní Koreje, které jsou v této chvíli nejvíce zasaženy, ale situace se mění ze dne na den a vážně ovlivněny jsou i ostatní země. Modleme se za ty, kdo trpí touto nemocí, za ty, kdo pečují o nemocné, a za všechny, ať mají moudrost a trpělivost chovat se správně, fyzicky i duchovně, a jsou schopni nést toto materiální a duševní břemeno.

Seznam příloh Zpravodaje:

- Zápis z jednání Národní rady s přílohami
- Laetitia Vera - formační příloha
- Fotopříloha - tříkrálové setkání, setkání řeholníků, Velehrad s P. Vellou a další

Život ve světě nás vyzývá, abychom byli pozorní vůči všem, kteří mají v této situaci větší potíže, nebo čelí většímu riziku. V našich bratrských společenstvích je mnoho starších sester a bratrů, kteří potřebují více bratrské péče a více pozornosti. Prosím vás, abyste věnovali zvláštní pozornost těm, kteří to potřebují. Máme být disciplinovanější, protože každý z nás má za své bratry a sousedy ještě větší osobní odpovědnost. Jsem si jist, že Bůh nám dává příležitost posílit bratrský život, i když někdy bude méně osobních setkání.

Z opatření úředních orgánů se situace jeví den co den kritičtější. Některá z opatření a volání jak světských, tak církevních autorit nás mohou překvapit nebo dokonce mohou být šokující. Musíme však věřit, že to vše je pro obecné dobro, a protože není jiné autority kromě od Boha (Řím 13,1), měli bychom je respektovat, i když někdy není tak jednoduché jim porozumět. Bůh vždy chce naše duchovní a materiální dobro.

Otevřme naše srdce, abychom slyšeli, co nám Pán hodlá touto situací říci. Kéž nám Bůh pomůže abychom poznali, co je dnes naší povinností.

Váš ministr a váš menší bratr

Tibor Kauser
Generální ministr

Kalendárium SFŘ

- 4. dubna **Akce zrušena!** Postní duchovní obnova Opava **Akce zrušena!**
- 12. dubna Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
- 19. dubna **Neděle Božího Milosrdenství**
- 25. dubna Pout' k hrobu Dr. Františka Noska do Poříčí nad Sázavou
- 28. dubna **svátek bl. Lucchesia**
- 8. května Oblastní františkánská pout' Svatá Hora u Příbrami
- 15. května **svátek sv. Markéty z Cortony**
- 21. května Františkánská pout' seniorů do Hájku 19. ročník
- 21. května Slavnost Nanebevstoupení Páně
- 6. června Mariánská pout' Prahou
- 28. června Kající pout' na Svatý Antonínek
- 31. května Slavnost Seslání Ducha Svatého
- 7. června Slavnost Nejsvětější Trojice
- 11. června Slavnost Těla a Krve Páně
- 19. června Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
- 29. června Slavnost Petra a Pavla

Konání poutí samozřejmě závisí od vývoje situace s koronavirem.

Proto si prosím raději ověřte, zda se konkrétní akce koná.

Ještě poznámka k mimořádnému číslu

Naše Řehole má jako předmluvu „Povzbuzení sv. Františka kajícím bratřím a sestram“. Celé mimořádné číslo Zpravodaje Národní rady SFŘ má tak jako klíčové slovo „pokání“, a otec Raniero Cantalamessa OFM-Cap. stejně jako shrnutí historické cesty k „Pavlově řeholi pro františkánské kajícíky“ nás vrací zákonitě zpátky k ranému františkánství, ke sv. Františkovi. Otec Alois Moc OFM ve svých exegetických poznámkách k řeholi říká, že jde o „nové zjevení“ prvopočáteční formy evangelního života“, jak jej žil vtělený Boží Syn ve své pozemské existenci se svou Matkou, apoštoly a učedníky. Františkova originalita je v tom, že je vlastně co nejméně originální: evangelium vzal doslova a do písmene, ale ne jako literu zákona, ale celým srdcem, duchem, který oživuje. V Synu Božím k nám již přišlo Boží království, a to je pro Františka zpráva jako blesk z čistého nebe: je pro něho zdrojem tiché vnitřní radosti, radosti pravé, která snadno přejde všechny možné nepřízně i od těch nejbližších, radosti která často musí ven, do zpěvu a tance, dokonce radost tak silná a sladká, že by duše Františkova mohla už opustit tělo. Pokání, potřeba dokonale proměnit svůj život, je až druhotná: jeho zdrojem je utrpení Božího Syna, který za nás umřel, když jsme byli ještě hříšní. Milostí jsme spaseni, a vědomí nezaslouženosti toho úžasného daru pro Františka – a pro každého z nás - vyvolává hlas svědomí, potřebu lítosti nad vlastními hříchy i předsevzetí žít jinak, po vzoru Krista. Ve vzácných chvílích je člověku dopřáno zažít obojí najednou: pocit nevýslovného štěstí a radosti, v závoji slz.

Luboš Irenej Mlčoch

Poznámka: Národní rada doporučuje nejen pečlivě přečíst přednášku otce R. Cantalamessy, ale i ji podrobně probrat při setkáních MBS.

ZASEDÁNÍ NÁRODNÍ RADY NBS SFŘ V ČR 2018 – 2021

Zápis z jednání NR 7. 3. 2020

č. zápisu: 08

S ohledem na poněkud mimořádnou situaci a vzhledem k rozsahu příloh zápisu je tentokrát materiál připojen ve formě příloh. Zápis i jeho přílohy jsou v názvu očíslované tak, jak jdou postupně za sebou, takže pokud si srovnáte jednotlivé soubory podle názvu, můžete je snadno procházet ve správném pořadí.

Pokud jde o jednotlivé pozvánky na akce, jsou tvořeny podle původního plánu. Mějte na paměti, že v době trvání nouzového stavu jsou všechny akce až do odvolání zrušeny. Pokud se restriktivní opatření zmírní, budeme se snažit vás včas informovat.

Modlitební úmysly CIOFS ve II. čtvrtletí 2020

Duben

Všeobecný: *vysvobození ze závislosti*: modlíme se za všechny, kteří trpí různými závislostmi, aby se jim dostalo účinné pomoci a nezůstali osamoceni.

SFR: za předsednictvo CIOFS

Otče náš...

Květen

Evangelizační: *jáhni*: modlíme se za jáhny, aby svou věrnou službou Božím slovu a chudým byli podnětným příkladem pro celou církev.

SFR: za NBS Kapverd a Argentiny (BaPV), Itálie, Rumunska, Belgie, Bulharska (kapituly), za kongres Asie a Oceánie ve Vietnamu.

Otče náš...

Červen

Evangelizační: *cesta srdce*: modlíme se za všechny trpící, aby našli cestu života a nechali se uzdravit Ježíšovým srdcem.

SFR: za NBS Filipín, Bosny a Hercegoviny, Pákistánu, Bolívie a Singapuru (kapituly), Holandska, Guatemaly, Hongkongu a Makaa a Tchajvanu (BaPV a kapitula)

Otče náš...

Bratrská a pastorační vizitace v MBS Moravská Třebová II

Dne 15.12.2019 proběhla bratrská a pastorační vizitace v MBS Moravská Třebová II (za NR Markéta Kubešová, za Národní duchovní asistenty br. Eliáš Paseka, OFM). Vizitace byla pečlivě připravena, společenství je velmi živé, nesené modlitbou a vzájemným sdílením, v posledních 2 letech zde bylo 11 nových profesí. Mají nyní 2 měsíce nového duchovního asistenta - br. Šimona Růžičku, OFM. Mám vyřídít Národní radě zvláštní poděkování za organizaci poutě ke sv. Anežce České a Hance Brigitě za organizaci duchovních obnov s P. Eliášem Vellou, které velmi kladně hodnotili. Vizitaci jsme zakončili obnovou slibů.

M.T. Kubešová, OFS

Modlitební úmysly SFRŽ v II. čtvrtletí 2020

Duben 2020

Pane, jsi hoden přijmout tuto knihu a rozlomit její pečeti. (Zj 5,9)

AXIOS EI LABEIN TO BIBLION KAI ANOIXAI TAS FRAGIDAS AUTÚ

(Na cestě životem si neseme v sobě tajemnou knihu, do které se zapisují naše skutky – ty dobré i ty nedobré. Je v ní zapsáno, jak jsme naložili s milostí Boží, která nám byla darována. Zda jsme chtěli a dokázali pomoci lidem ubohým, nešťastným a smutným. Zda jsme po svých zahanbujících selháních našli cestu k lepšímu životu. Ve chvíli smrti se kniha našeho života uzavře a zapečetí. V království nebeském ji Beránek Boží vezme do rukou, její pečeť rozlomí a kniha bude přečtena.)

Svatý Bože, původce mého života, já vím, že můj život na této zemi se jednou uzavře a já už nebudu moci nic napravit, ani žádný ze svých snů uskutečnit. Bože, prosím, stále mne ved', abych v tom čase, který mi ještě zbývá a který znáš jen ty, neztratil sílu žít až do konce podle tvé vůle.

Požehnaný jsi, náš Bože, navěky.

Květen 2020

Vody všech moří neuhásí lásku a proudy žádné řeky ji neodplaví. (Pís 8,7)

MAJIM RABÍM LO-JUHLÚ LECHABÓT ET-HÁAVÁH ÚNHARÓT LO-JIŠSEFÚHÁ

(Láska... Láska chlapce a dívky, muže a ženy, starce a stařeny. To nádherné vzplanutí, které zázračně rozzáří lidské srdce, ta touha obejmout druhou duši a spojit dva životy v jeden. Štěstí těch, kteří našli lásku na celý život, bolest těch, kdo po ní stále marně toužili, při jejím hledání bloudili, klopytali, klesali a nesli trýzeň zklamání. Jako poklad opatrujeme celý život v srdci své vzpomínky na svou lásku - jak krásné, tak bolestné.)

Požehnaný jsi, náš Bože, který jsi pramenem vši lásky zde na zemi, té věčné i té lidské. Láska otvírá naše srdce a svým světlem zalévá naše duše. Děkujeme jí za to, že jsme prožili nádherné chvíle lidského štěstí a naděje. S láskou se modlíme za ty, kteří s námi spojili své životy, ale i za ty, po jejichž lásce jsme toužili, ale kteří si našli jinou, vlastní cestu.

Bože, prosím, ať tvé požehnání patří všem těm blízkým i vzdáleným, kteří nás doprovázeli a doprovázejí na naší nesnadné cestě po této zemi.

Červen 2020

Svěřený poklad chraň moci Ducha svatého, který v nás přebývá. (Tim 1,14)

TÉN KALÉN PARATHÉKÉN FYLAXON DIA PNEUMATOS HAGIÚ TÚ ENOIKÚNTOS EN HÉMIN

(Pokladem víry není jen to, co čteme v Písmu, ale také to, jak minulé generace po staletí Písmo četly a svými slovy vykládaly. Nám pak předaly povinnost hledat znovu a dál. Toto hledačské úsilí nesmíme vzdát. Chceme-li chránit svěřený poklad víry, pak nestačí jen starobylá slova předků opakovat, ale jsme povinni hledat slova nová, přesvědčivá a srozumitelná pro tento složitý svět. Buďme si jisti, že Duch svatý nás v tomto úsilí povede.)

Požehnaný jsi, náš Bože, který jsi nám svěřil poklad víry v důvěře, že ho budeme nově a se zápalem předávat našim bratřím a sestrám. Někteří naše slova přijímají, někteří nikoliv, protože složitě je hledání každé lidské duše. Ale jejich hledání je i naším hledáním a v jejich nejistotách jsou i naše nejistoty, protože všechny nás vede stejný Duch k pravdě, která se nám ve své plnosti zjeví až ve věčném Království Božím.

Požehnaný jsi, náš Bože, neviditelný a skrytý, který sám jsi ta nejvyšší Pravda.

Připravil Jaroslav Antoš OFS

Tříkrálové setkání Františkánské rodiny z Prahy a okolí

V neděli 5. ledna se u sv. Anežky České na Spořilově konalo tradiční setkání sekulárních františkánů. Mši svatou ve 14 hodin celebroidal místní duchovní správce P. Mgr. Eliáš Tomáš Paseka OFM, a jeho homilie z přenesené Slavnosti Zjevení Páně byla krásným svědectvím osobnosti farního kněze, který je současně františkánem. Díky této spiritualitě se objevilo i připomenutí starosti a odpovědnosti za letošní volební kapitulu našeho řádu. Po mši svaté jsme se sešli v sále pod kostelem k setkání, které bylo výjimečné tím, že program připravilo MBS Stará Boleslav, ale pozvání se všem dostalo k nám, ke sv. Anežce. Následovalo poněkud spontánní prezentování několika místních společenství, především mladého společenství, jež program připravilo. Organizace nebývá naší nejsilnější stránkou a tak prezentace probíhaly za bratrsko-sesterského rušení těch, kdo se už dlouho neviděli a neodolali srdečným individuálním rozhovorům (včetně mě – mea culpa). Tohoto času se nám každoročně dostává jen vzácně.

A právě tato „časová tíseň“ vedla při přípravě programu k vyslovování obav, zda hlavní část programu, vystoupení Jana Horáka „František blázen“, už nebude ohrožováno postupnými odchody účastníků. Přiznávám, sám jsem byl poněkud skeptický: co nového nám vystoupení o sv. Františkovi ještě může přinést? Vždyť co už životopisů o něm bylo napsáno, filmů natočeno... Díky Bohu, mýlil jsem se. Divadlo jednoho herce ukázalo svou sílu! Ještě když Jan začínal své vystoupení stepováním, tak jsem byl připraven „ve vhodnou chvíli odejít“. Ale hned potom jsem byl – jako všichni ostatní - vtažen do hodiny a dvacet minut trvající a strhující skicy života bratra Františka, blázna pro Krista. Skica je pojem z malířství, a to ve vystoupení nebylo, ale jinak Jan Horák předvedl udivující hereckou všestrannost přednášejícího, zpěváka – samozřejmě bez pomoci „nápovědy“! - tanečníka (i stepujícího) a - možná především - mima. Právě v pantomimických scénkách se herec někdy dostával „na hranu“, ale ani postavy biskupa či papeže nepřekročily umělecký úmysl, duchovní sdělení, františkánské poselství. Publikum je vždy tím rozhodujícím kritikem, a to umělce zcela přijalo: jak se ukázalo i v momentu, kdy blázen František poslán vyválet se do bláta k vepřům, seskočil z pódia mezi nás s tímto oslovením (a ani sestry přítom nevynechal). Herec totiž nenechával nikoho na pochybách: on jenom nehraje, on tou rolí žije, a je to duch blázna pro Krista, kdo mu dává invenci a inspiraci.

Díky MBS Stará Boleslav, MBS Praha Spořilov, a především: díky Janu Horákovi! Na Tři krále jsme byli díky jemu „o skok dále“.

Bratr Irenej

Seminář Františkova ekonomie

Naše každé společenství je samostatné a má svůj vlastní program. Když se sejdou členové jednotlivých společenství – na seminářích, oblastních setkáních, na poutích – tak si předávají svoje zkušenosti a podněty. Zmíním se o věcech, které prožívá většina řádu.

Naším prvorepublikovým členem byl dr. František Nosek, politik a národohospodář. Řád usiluje o jeho blahorečení. Nosek se věnoval ekonomii, která pomáhala chudým, zvláště zemědělcům na vesnicích. O takovou ekonomii, která by pomáhala lidem, usiluje dnes papež František.

Papež František svolal na letošní březen do Assisi mladé ekonomy a podnikatele a dal jim za úkol hledat takový model ekonomie, která by sloužila lidem. Náš řád spolu s fokolaríny a Pracovní skupinou pro sociální otázky uspořádal začátkem ledna seminář pro delegáty do Assisi. Až setkání v Assisi skončí, uvažujeme, že se opět sejdeme nad výsledky „papežova Davosu“ a popřemýšlíme, co by se dalo uplatnit ze závěrů v české společnosti (a možná i v církvi).

Nedávno jsme slavili čtyřicáté výročí naší pokoncilní Řehole. Naše společenství už nevedou kněží františkáni, ale laici. Kněží vykonávají duchovní asistenci. Až se tento model prověří delší praxí, možná by se mohl stát vzorem pro správu farností, aby se kněží mohli věnovat výhradně tomu, kde jsou nenahraditelní. K výročí Řehole se vloni uskutečnil v Římě seminář pro „celosvětové“ společenství SFR. Už jsou hotové překlady přednášek, lze je najít na www.sfr.cz. Zvláště podnětná, a to nejen pro františkány, je úvaha Raniera Cantalamessy nad pojmem obrácení. Doporučuji.

Obrovským úkolem řádu je sledovat všechny dokumenty, které nám posílá tým papeže Františka. Nejen je prostudovat, ale hlavně vymyslet, co a jak přenést do praktického života. Když v Evangelií gaudium papež vybízí skoncovat s církevníčtinou, hledáme nové pojmy pro naše dokumenty. Studujeme Laudato si, Amoris laetitia, Christus vivit, každoroční Listy ke sdělovacím prostředkům. Něco již jsme zvládli, ale náš dluh je stále velký. Napadá mě, zda by se nedalo zorganizovat nějaké studium a reflexi těchto dokumentů v rámci křesťanských sdružení naší diecéze. Nedáme se jako sdružení v této věci dohromady? Nemohl by O. Jiří takové dílo moderovat?

Klimatické změny a nedostatek vody bereme (aspoň někteří v řádu) velmi vážně a rádi bychom v péči o společný domov něčím přispěli. Z dalších témat, která ještě chci jmenovat, protože je v řádu připomínám, jsou: ženy ve společnosti a v církvi, manželství jako obraz Boží Trojice či jak se žilo a myslelo v Ježíšově době.

Jiří Šenkýř OFS

Setkání ministrů, leden 2020

Setkání služebníků NBS SFŘ ČR tj. ministrů MBS (jejich zástupců) a členů Národní rady 25. ledna v Brně se zúčastnilo 49 členů z 34 MBS. A také zástupci všech tří prvních řádů.

Ústředním bodem setkání bylo společně chválit našeho Pána, hledat Krista ve znameních doby a vzájemně si naslouchat (viz Řehole II, článek 4 - 8). Tuto myšlenku vyzdvihl již v prvním bodu programu – *při slavení eucharistie* hlavní celebrant P. Eliáš Paseka OFM: Eucharistie je naše *vertikální zaměření* a směřování, další jednání (viz dále) tj. ve vzájemném sdílení a hledání je naše *horizontální zaměření*.

Úvodní slovo: Jsme jedno společenství NBS ČR a jsme tedy všichni služebníci sestrám a bratřím v tomto společenství – nejsme my a oni, ale jen my a proto máme společné úkoly:

- Stále hledat cestu, jak jít ve stopách našeho otce svatého Františka tj. především chválit a oslavovat Hospodina,
- Starat se a pečovat o naše bratry a sestry – modlitbou, setkáním, návštěvou,
- Sloužit církvi,
- Vnášet radost do světa.

Toto vše je naše společná odpovědnost – naslouchejme si tedy navzájem.

Před tímto setkáním bylo zasláno všem ministrům MBS následujících pět okruhů s žádostí o promyšlení priorit. V následujícím jsou uvedena vyjádření účastníků:

1) Jak aktuálně a konkrétně chválit a oslavovat Hospodina

- Žít v neustálé vděčnosti
- Žít Řeholi a evangelium každý den – být vnímavý
- Každý jsme jiný (i každé MBS), ale všichni máme hledat, co Pán od nás chce
- Aktivně se angažovat ve společenském životě
- Neustále se vzdělávat, abychom uměli odpovědět lidem na jejich otázky
- Nebát se přijmout pomoc (všeho se vzdejte a všechno přijímejte – sv. František Saleský)
- Krista kážeme už tím, že jsme a že chceme sloužit

2) Co je aktuální v MBS/NBS/celém SFŘ

- Sdílet se při setkáních, osobně se poznávat a otevřít
- Být spolu i při obyčejných událostech života
- Připomínat si důvody vstupu do SFŘ
- Žít bratrství – především se starat o nemocné, nemohoucí seniory – hlavně jim naslouchat
- Modlit se za mír ve světě a pronásledované křesťany – podporovat modlitební skupiny ve farnostech
- Aktivní přístup k formaci, respektovat dokumenty SFŘ
- Otevřenost ke všem, zvát partnery na naše setkání a akce.

3) Jaké máme současné propojení s františkánskou rodinou

- K propojení ve františkánské rodině slouží poutě – zejména do Assisi (zvážit jejich častější konání)
- Podporovat naše duchovní asistenty i v jejich dalších aktivitách (ve farnosti, s mládeží atd.)
- Podporovat MBS, kde jsou mladší členové a jejich rodiny (při našich oblastních akcích nezapomínat na program pro děti)

- Podporovat akce pro mládež, které organizují první a druhé řady (výlety, poutě, setkání)
- Promýšlet a iniciovat aktivní pomoc a péči mládeže o seniory (návštěvy, nákupy, doprovody, četba, telefonování atd.)
- Co mladí potřebují: naše modlitby, mít je rádi – laskavost, vnímavost a povzbuzení
- Sledovat a modlit se za akce pro mládež u nás i ve světě (Youfra).

4) Jaké máme zkušenosti (a návrhy) na papežovy výzvy a dokumenty

- Papež nás zve k zapojení v mnoha oblastech zejména ekologie – péče o stvoření, zapojení žen do veřejného života i dění v církvi, podpoře mládežnických aktivit, Den chudých, Rok bible atd. Několik NBS odpovědělo na tyto výzvy konkrétně, někteří členové sledují a burcují, ale celkově odezva v našem NBS není příliš silná.
- Milosrdenství, odpuštění, jsme kající – co nám to říká. Přijímáme s pokorou Jeho dary – dovedeme o tom hovořit?

5) Jaká je naše skutečná přítomnost ve světě

Řada členů v našem MBS je velmi aktivní – ve veřejném i společenském životě – několik jich bylo v nedávné době oceněno. Nebojme se hlásit k SFŘ (i tím, že za příjmení si napíšeme OFS). Pro většinu je angažovanost ve veřejném a společenském životě okrajovou záležitostí. Zkusme si pravdivě odpovědět:

- Čím jsme jako františkáni přitažliví pro lidi ve světě?
- Modlíme se za představitele státu?
- Povzbuzujeme a podporujeme křesťany, kteří slouží (nebo by mohli sloužit) v politice, zejména komunální?
- Chodíme k volbám a vedeme k tomu i sestry a bratry ve svém okolí?
- Dovedeme tlumit a usměrňovat projevy nenávisti (zejména na sociálních sítích)?

Závěr:

Je to příliš málo, že jsi mým služebníkem, udělám z tebe světlo národů, aby se má spása dostala až do končin země. (Izaiáš.49,6).....

Poznámky a návrhy:

1. Doporučuji tuto aktivitu účastníků využít jako podklad pro zahájení přípravy **Návrhu programu NBS SFŘ ČR pro léta 2021 – 2024** pro volební kapitulu v roce 2021. Konkrétní kroky projednat na zasedání Národní rady 5. září 2020 a na 27. ledna 2021 svolat opět setkání ministrů NBS a zde vytvořit konečný návrh programu.
2. Připravit dokument **Znamení doby** pro příspěvek naší zástupkyně na volební kapitule SFŘ v Římě. Zejména je třeba využít mimořádné aktivity některých členů – br. Jiřího Šenkýře (MBS Brno kapucíni), br. Petra Bonaventury Tesaříka (MBS Praha – Krč) a br. Roberta Kláska (MBS Opava).

Zapsal František Reichel OFS

Poznámka redakce: Tato zpráva tvoří zároveň přílohu č. 3 zápisu z jednání Národní rady.

Ze setkání ministrů v lednu 2020

S velkou radostí jsem si přečetl mimořádné číslo Zpravodaje SFŘ věnované 40. výročí naší Řehole. Obsahuje 4 přednášky z března 2019, které zazněly na semináři v Římě. Hodně dlouho přemýšlím o tom, co znamenají slova sv. Františka, když na otázku: „Kdo jste?“ odpovídal on i jeho bratři: „Jsme kající z Assisi“. V první přednášce mi na to odpověděl Raniero Cantalamessa. Podle něj „pokání“ má význam v „obrácení“ a to znamená změnu náboženského myšlení. Každé náboženství říká lidem, co musejí dodržovat, aby se zachránili. Začíná vždy povinnostmi. Ježíš nám nabízí obrácenou optiku. „*Přiblížilo se Boží království, obraťte se a věřte evangeliu*“. Křesťanství nezačíná vyjmenováním toho, co lidé musí dodržovat, aby se sami zachránili, ale co Bůh v Ježíši učinil, aby nás zachránil. A sv. František to pochopil a tak kázal. V závěru přednášky mluví Cantalamessa o tau. Co znamená, že nosíme toto znamení? Můj závěr je: kdo mají na čele tau, jdou čelem proti náboženskému chápání, kde stačí plnit povinnosti. Kdo nosí tau, jde s Kristem proti proudu.

Jedna z přednášek popisuje obtížný proces tvorby naší současné Řehole. Uvědomme si, jaký převrat se stal, když Třetí řád byl nahrazen SFŘ. Třetí řád byl postaven jako naše farnosti. V čele stojí farář, který vykonává liturgickou, pastorační, manažerskou, ekonomickou, administrativní a třeba i údržbářskou činnost. Laici pomáhají, ale vše řídí farář. Podobně to bylo i ve Třetím řádu sv. Františka až do roku 1978. Dnes je SFŘ veřejným sdružením křesťanů, které se řídí vlastními stanovami. Podle nich řád řídí laici, vykonávající sami všechny činnosti. Duchovní se stali duchovními asistenty. Tento model se zkouší již 40 let. Měli bychom si být vědomi své zodpovědnosti za úspěšné fungování a rozvoj této struktury, protože není vyloučeno, že někdy budou podobně řízeny i farnosti.

Abychom správně chápali evangelium, musíme vědět, jak lidé žili a jak mysleli v Ježíšových časech. Dnes už je takových poznatků hodně. Tak zjistíme, jak Ježíš šel proti proudu tehdejší společnosti. Když mluvil k chudým, tak mluvil k lidem, kteří zápasili o přežití a nevěděli, zda se příští den nají. Byli to zejména žebráci, vdovy, sirotci, chronicky nemocní, postižení. Těm Ježíš nabízel naději, která pro ně měla nejen náboženský, ale i sociální obsah. On je uzdravoval, učil, dával jim jíst. Zastával se žen, pro které rozlukový lístek znamenal většinou uvržení do beznaděje. Vnášel do politiky jiné priority: nepožadoval rozhodnutí mezi Bohem a císařem, ale mezi Bohem a mamonem. Praktikoval etiku soucitu, slitování a milosrdenství. Šel proti dobové představě, že když Izrael bude důsledně dodržovat Tóru, Hospodin jej zachrání z rukou Římanů. Když takto si zařadíme Ježíše do souvislostí jeho doby, můžeme jeho slova a skutky lépe chápat a pravdivěji je promítat do svého dnešního života.

Dále se chci s vámi podělit o radost z novoročního kázání papeže Františka. Mluvil o Matce Páně a o všech ženách. V minulosti se o ostatních ženách takto nemluvalo. Kolem roku 1930 měla Edit Stein (mučednice sv. Benedikta Terezie od Kříže) řadu přednášek o „ženské otázce“, kde mj. tvrdila, že ženy mohou vykonávat jakékoliv povolání. Tehdy žádala církevní představitele, aby se k tomuto problému jasně vyslovili. Po koncilu se otázce důstojnosti ženy věnoval sv. Jan Pavel II a papež František za svého působení několikrát o ženách mluvil, jmenoval komisi zkoumající diakonát žen, jmenoval ženy do významných úřadů církve.

Zatím nejskvěleji se vyjádřil právě v onom letošním novoročním kázání. Uvedu pár papežových vět: *Není spásy bez ženy. Obrození lidstva začíná od ženy. Ženy jsou pramenem života. Žena je vrcholem tvorstva. Je vlastností ženy, že má na srdci život.* Doporučuji si na některém setkání papežovo kázání přečíst. Rozumět mu budete, vždyť většinou jste tam ženy. V této souvislosti bych se rád zeptal: proč s vámi do společenství nechodí vaši muži (samozřejmě, pokud je máte a nebo právě nehlídají děti)? Myslím si, že sv. František náš řád zamýšlel hlavně pro manžele. Vždyť manželé jsou skutečným obrazem Božím. Sv. Jan Pavel II. říkal, že člověk se Bohu podobá spíše jako společenství než jako jednotlivec, jak se do té doby učilo. A při stvoření člověka se přímo mluví o tom, že Bůh stvořil muže a ženu ke svému obrazu. Když jsou manželé přítomni na setkání MBS, tak je přítomen Trojjediný Bůh ve svém obrazu.

Pontifikát papeže Františka přináší hodně nových věcí, na které bychom měli reagovat. Většinou je ale ani nestačíme přečíst. Přesto aspoň některé věci bychom měli uchopit. V Evangelii gaudium se v čl. 41 mluví o tom, že rychlé kulturní změny vyžadují vyjadřovat se jazykem, kterému lidé rozumí. Je to výzva i pro nás, protože naše dokumenty jsou také psány jazykem, kterému mnozí nerozumí. Máme-li být sekulární, musí nám rozumět i lidé mimo kostel. Nabízím pár slov, která by stála za přemýšlení: ministr (slovo, kterým chtěl sv. František vyjádřit služebnost, má dnes ve společnosti význam papaláše), profes, animace, formace, exkomunikace, atd.

Laudato si představuje velký úkol věnovat pozornost našemu společnému domovu. Proto jej papež adresoval všem lidem na Zemi. Jestliže církev toto téma více méně ignorovala, o to bude náročnější zpoždění dohnat. Jako františkáni máme určitý náskok, protože sv. Jan Pavel II. prohlásil sv. Františka patronem ekologů (1979). Naše společenství se už připojila ke dni modliteb za péči o stvoření (1. září). A co mohu udělat já? Nabízím jedno téma. V době klimatických změn se ukazuje, že bude klíčová otázka vody. Zjistěte si, odkud berete vodu. Když máte svoji studnu, přemýšlejte, odkud se voda do vaší studny dostává. Když máte v obci vrt, tak se ptejte, z kterých polí voda pochází a kdo na nich hospodaří. Když berete vodu z vodní nádrže, ptejte se starosty, zda o povodí, ze kterého voda stéká, se někdo stará. Dnes je pro vodu zásadní způsob hospodaření na polích. Špatné zacházení s půdou působí, že voda, která naprší, se nevsákne, ale rychle se vypaří. Pokud jste majiteli pozemků a pronajali jste je, zjistěte si, jak se na nich hospodaří. A pokud špatně, tak je pronajměte někomu jinému.

Tento týden by oslavila 100 let od narození zakladatelka Hnutí Fokoláre Chiara Lubichová. Byla původně františkánskou terciářkou, spiritualita jejího hnutí je františkánská. Čím jsou její členové přitažliví, když k nim přestoupil i náš terciář kardinál Vlček? Je mnoho kněží a biskupů, kteří se k hnutí hlásí. A kolik je jich v SFŘ? Proč nejsme přitažliví i přesto, že papež se hlásí k sv. Františkovi? Chiara, když začínala, odpověděla Bohu na „znamení doby“. Za války plné surové nenávisti nechala rozhořet ohníčky lásky. Papežové, od Pavla VI. po Františka, vyzývají všechna společenství – od diecézí, přes farnosti až po laická společenství – aby četli „znamení doby“. Děláme to? Není tady klíč k novému začátku SFŘ? Duch svatý bude s námi, když se do tohoto úkolu pustíme.

Jiří Šenkýř OFS

P. Elias Vella promlouval o nové evangelizaci

Sekulární františkánský řád v ČR uspořádal na Velehradě už popáté duchovní obnovu. Od 23. do 28. února mezi františkány do poutního domu Stojanov zavítal minoritský kněz P. Elias Vella OFMConv z Malty.

Letos se ve svých promluvách zaměřil na novou evangelizaci. Kněz hned v úvodu více než sto účastníků upozornil, že žijeme v době, kdy se člověk opět klaní zlatému teleti, které je tentokrát v podobě peněz. Pokud dnes někdo někomu pomáhá, očekává za vše finanční odměnu. Hodnota člověka se soudí podle toho, kolik vydělává peněz a co vytváří. Pokud je někdo starý a nic už nevytváří, společnost ho nepotřebuje.

„Dnes vládnu světu tři síly – politika, ekonomika a věda. Toto jsou nové prvky prostředí, v němž žijeme a máme v něj vnášet novou evangelizaci nejdříve skrze svůj život,“ připomněl P. Elias Vella.

Účastníci semináře se dále dozvěděli, že současná ekonomika podporuje konzumismus, který s sebou přináší velmi mnoho problémů. Kdo nemá peníze, cítí se méněcenný. Bída přináší násilí. Žijeme v rozvinuté kultuře. Na jedné straně už nemáme otroky, ale na druhé straně není svoboda náboženské kultury. Jsme svědky obrovského pronásledování křesťanů v různých částech světa, což táhne společnost ke dnu.

Součástí duchovní obnovy byly také skupinky, v nichž mohli účastníci sdílet, co je oslovilo, jak by se sami osobně mohli zapojit do evangelizace. Po celou dobu byli přítomni kněží, kteří nabízeli každý den svátost smíření a duchovní pohovory. Samozřejmě bylo slavení mše svaté, adorace a chvály.

„Je důležité, abychom se nesoustředili na vytváření projektů, ale přiváděli lidi k Ježíši. Evangelizace znamená, že máme Ježíše v sobě a přinášíme ho druhým lidem. Mohu předat pouze zkušenost toho, co žiji. Kněz má za úkol formovat laiky, aby se stali pastýři pro druhé. Laik se totiž dostane do míst, kam se kněz nedostane. Církev je krb a Duch svatý oheň v něm. Krb bez ohně je jen dekorací a nedává teplo. Duch svatý dává lidem charismata, která máme používat uvnitř církve. Musíme být živými kameny ve stavbě nového světa. Evangelizace má být i péčí o chudé. Sociální práce, katecheze a evangelizace jdou ruku v ruce. Každý evangelizátor prožívá znechucení, cítí se osamělý, prodělává úzkosti, prožívá strach a smutek. Tím vším prošel i Ježíš. Nemůžeme očekávat, že si tím neprojdeme také. Ježíš je ale s námi a prosí Otce, aby nám dal Ducha svatého a měli jsme sílu vším projít,“

po-vzbudil na závěr účastníky semináře P. Elias Vella.

Pán se i letos dotýkal srdcí všech účastníků. Dokladem toho jsou silná svědectví.

„Seminář mě překvapil otevřeností, opravdovostí a kontaktností účastníků. Je pro mne potvrzením slov kardinála Tomáše Špidlíka, že duchovní život kvete jenom v osobním vztahu mezi živými osobami. Vytváření vztahů je to, co jsme na semináři jedinečným způsobem zakusili a co si odnášíme do všedních dnů,“ podělila se o bezprostřední dojmy exministrnyň řádu Hana Brigita Reichsfeld, která je národní radou řádu pověřena organizováním duchovních obnov na Velehradě.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Ohlasy semináře P. Velly

Otcovské objetí a láska

Mám něco málo přes padesát let, jsem vdaná a mám dvě dospělé děti. Celý život jsem se potýkala s tím, že neumím projevit lásku a nemám ráda objetí od druhých lidí. Věděla jsem, že to bude asi tím, že mi objetí ani láska nebyly dopřány od rodičů. Neuvědomovala jsem si však, jaký vliv má absence rodičovské lásky na celý život a jak moc tím v hloubi trpí moje nitro.

Když jsem poprvé přijela na Velehrad, kde otec Elias vedl duchovní obnovu za vnitřní uzdravení, poznala jsem, jak je mé nitro zraněno. Při adoracích a modlitbách jsem vnitřně vnímala bolest a touhu po otcovské lásce. Díky Pánu jsem se dostala na osobní setkání s otcem Eliášem. Když jsem se na něj podívala, cítila jsem velkou přitažlivost, kterou jsem nemohla ovládnout. Posadila jsem se těsně k němu a položila jsem hlavu na jeho rameno. Otec mě obejmul kolem ramen. V ten moment jsem již nepotřebovala nic, jen toto nádherné objetí. Otec se modlil, já jsem slova nevnímala. V jeden moment jsem náhle pocítila nepopsatelně krásnou a hlubokou lásku Boha Otce i lásku pozemského otce. Byla to nádhera, vnímala jsem, jak jsem doslova „opilá“ láskou. Poprvé jsem pocítila lásku Boha Otce a otec Elias se stal mým duchovním otcem. Otcem „objímací lásky,“ která mi moc chyběla.

Celý rok jsem se pak těšila na další obnovu - ve skutečnosti spíš na otce Eliáše, na jeho objetí, jak si mě zase přitáhne na sebe a nádherně se usměje. Bylo mi úplně jedno, jaké téma obnovy bude :-).

A stalo se. Otec Elias šel po chodbě proti mně. Já jsem se na něj „vrhla“ a padla mu do náruče. On mě přitáhl, poplácal a mě bylo opět nádherně - můj otec mě zase objal. Byla jsem tak šťastná, že bych klidně už mohla jet domů:-). To jsem však nevěděla, co bude následovat. Za malou chvíli jsem pocítila bolest uvnitř hrudníku a do očí se mi hrnuly slzy. Musela jsem rychle odejít na pokoj. Sedla jsem si a plakala a plakala. Až nyní jsem pochopila, jak MOC mi celý život chybělo objetí mého otce. Vnitřně jsem viděla okamžiky, kdy jsem tolik toužila po tomto projevu lásky.

Díky Pánu jsem šla opět na osobní setkání s otcem Eliášem a všechno jsem mu řekla. On si mě opět přitáhl, pomodlil se nade mnou a požehnal mi. Stále jsem cítila bolest na hrudníku, ale byla jiná - hojila se. Od této chvíle vnímám, že mi Pán dal skrze otce Eliáše to, co mi nebylo dopřáno - otcovské objetí a lásku. Rána se pomalu hojí, slzy už nejsou, vystřídala je radost a odpuštění mému pozemskému otci. A i když je již můj pozemský otec u Pána, vnímám, jak moc ho mám ráda.

Bože, děkuji. Otče Eliási, prosím, vydržte to, když se na vás občas „vrhnu“ :-).

Všem, kterým taky nebyla dopřána otcovská nebo mateřská láska, vzkazuji: „Pro Boha není opravdu nic nemožné, milujte Ho a On uzdraví všechno, co bolí. A může to být skrze jakéhokoliv člověka.“

Věrka

Paní, co nabízíte?

Po příjezdu domů z Velehradu jsem byla všeho tak plná, že jsem nemohla zůstat doma a jen tak začít uklízet, jak jsem měla celou dobu v plánu. Můj manžel byl celý týden sám doma, a tak si můžete představit, že přidat ruku k dílu by se momentálně hodilo. Sedla jsem si ale zpátky do auta a jela navštívit babičku Marušku, jejíž prosbu jsem předkládala v přímlyvných modlitbách. Řekla jsem si, že bude fajn dovézt jí za čerstva exorcizovaný olej a že ji i tak překvapím. Vjela jsem do ulice, kde bydlí a najednou jako bych měla zatemněný mozek - nemohla jsem si vzpomenout, ve kterém domě vlastně bydlí. Tak jsem vystoupila z auta a začala hledat Maruščin dům. Najednou za sebou slyším hlas: Dobrý den paní, hledáte někoho? A já, že ano, že hledám babičku Marušku, ale že jsem nějak zapoměla, kde bydlí. Stál tam pán, který umýval auto u svého domu na druhé straně chodníku. A to je Vaše babička?, ptal se. A já, že babička Maruška není moje opravdová babička, my jsme spolu spojeny tak nějak duchovně. Pán mi neporadil, neznal její příjmení, které jsem mu řekla. Tak jsem poděkovala a chystala se jít hledat dál. Najednou slyším slova.

Paní a co nabízíte? A já - co prosím? No co nabízíte? A jak jsem byla všeho plná, dnes můžu s klidem říct, že to byl Duch svatý, řekla jsem bezprostředně, že mu mohu nabídnout jediné a to lásku Ježíše Krista. A on na to: PROSÍM? Odpověděla jsem mu, že mu to ráda vysvětlím, že jsem právě přijela z duchovní obnovy z Velehradu a mám u sebe velmi drahocenný olej, který bych ráda věnovala babičce Marušce. Podotýkám, že jsem u Marušky byla zajatá již 2x, netuším tedy, co se stalo v mém mozku, že jsem si nemohla vzpomenout, kde bydlí. Pán se mi představil, přistoupil blíž a požádal mě, zdali bych mu o tom všem nemohla něco povědět. A tak jsem spustila - nějakou chvíli jsme mluvili o víře, církvi, náboženství. Po chvíli mě pán požádal, zda bych ho tím olejem nepomazala. A tak jsem ho ve jménu našeho Pána pomazala. Poté se mě zeptal, jestli pro něho mohu ještě něco udělat. Řekla jsem, že ano. A on, jestli bych se přesunula s ním do garáže. Nevěděla jsem, co přesně bude chtít, ale přesto jsem šla. Požádal mě, zda bych ho nemohla obejmout. A tak jsme se objali. Bylo to velmi přátelské a osvobozující. Měl slzy v očích. Tolik milostí. Nádhera. A pak mě požádal ještě o jedno, prý zda bych byla ochotná zajet za jeho maminkou, která je věřící, ale už se nikam nedostane kvůli zdravotnímu stavu a nebydlí daleko. A zda bych jí podarovala kapku toho oleje. Souhlasila jsem. Jeho maminku jsem navštívila a byla jsem spíš obdarovaná já. Paní byla velmi nadšená a plná Ducha svatého i bez duchovní obnovy. Úžasné! Zjistily jsme, že máme stejnou břířmovací patronku - sv. Zdislavu. Paní celou dobu z darů své zahrádky a drobné drůbeže podporovala řádové sestry z Kyjova, které se nedávno přestěhovaly do Uherského Brodu a ráda by je navštívila. Už jsme na tom domluvené. Krása, jak to funguje. Ale abych se vrátila k babičce Marušce, protože příběh zdaleka nekončí. Sv. Zdislava mě ještě jednou pozvala k sobě.

Dům babičky Marušky jsem našla už pak rychle. Smrákalo se. Otevřel ovšem dědeček a řekl mi, že bábi není doma, že se modlí s dalšími devíti ženami v domě na konci ulice se sv. Zdislavou a že by bylo fajn, kdybych tento spolek navštívila a pozdravila je. Tak jsem šla. Zazvonila jsem a překvapení babičky Marušky bylo nedozírné: Tys přijela? Ano, a to nevíš Maru, co já Ti vezu. A babička hned zavelela na spolumodlící se ženy skoro na odchodu: „Holky, nikam nechod'te, ona přijela z duchovní obnovy z Velehradu a řekne nám všechno, co tam prožila“. Ženy se právě domodlily modlitby ke sv. Zdislavě - měly u sebe i její ostatky, které putují po rodinách. Znovu se usadily a já začala povídat. Vždy hledám ta správná slova, ale teď jsem to nepotřebovala - šlo to samo. Skončila jsem a byla jsem opět požádána, v ten den už podruhé, abych je olejem pomazala. Dojetí všech zúčastněných bylo nesmírné. A tak v jeden Boží den jsem byla přítomna situacím, které mě naprosto přesahovaly a zcela nebyly v mé režii. Ten den jsem se objímala s několika nádhernými lidmi na Velehradě a o několik hodin později pokračovalo objímání s naprosto cizím člověkem v jeho cizí garáži. Obdarovala jsem požeňáním a pomazáním drahocenným olejem dalších několik lidí, které mi Bůh poslal ten den do cesty. A pak, že prý nemáme čas...

Celý týden prožitý na Velehradě byl překypující láskou, nadšením, odpouštěním, objímáním. Myslím si, že nám byl seslán kousek nebe. Nejvíce naplňující je pro mě skutečnost, že Velehradem to neskončilo, ale právě začíná. Díky našemu Pánu a jeho milosti můžeme všechno.

Chvála Kristu a Marii. Děkuji.

Eva Němečková, farnost Uherský Brod

Optik

Myslím, že někdy stačí málo. My, starší, jsme vycvičeni svým okolím i totalitou své přesvědčení a svou víru skrývat.

Měla jsem nepřijatý hovor. Volal optik a ptal se, kdy si přijedu pro brýle. Řekla jsem spontánně, že jsem na Velehradě na duchovním cvičení. Nastala pauza a uctivě: „Aha! To Vás nechci rušit.“ Tón byl zvědavý, zaskočený a uctivý. Takle malá příhoda mi ukázala cestu. Budu s nevěřícími, tedy spíše náhodnými nevěřícími, otevřeně mluvit o své víře – a to vhod i nevhod – protože člověk vlastně nikdy neví, kdy je to vhod. A přestanu se bát zesměšňování a pohrdání své osoby. Tady mi vždycky šlo hlavně o mě, abych nevypadala jako bláznivá ženská!

Věra Eliášková, Praha

Zahájení 39. ročníku CMP

V tradičním termínu (po svátku Sv. Cyrila) tj. v sobotu 15. 2. se na Levém Hradci v kostele svatého Klementa sešlo téměř 70 poutníků. Mši svatou pro ně celebroidali členové Národní rady NBS SFŘ P. Eliáš Pásek, OFM a P. František Kroczeck, OFM Cap. a také předseda Matice velehradské Msgr. Jan Peňáz a farář z Odolena Vody P. Kamil Vrzal. Po mši svaté a fotografování před kostelem se 50 poutníků vydalo na první etapu – přes přívoz v Roztokách do Klecan a dále přes Hovorčovice, Veleň a Brandýs nad Labem do Staré Boleslavi (28 km). V neděli 16. 2. začala druhá etapa pouti mši svatou ve staroboleslavské bazilice Nanebevzetí Panny Marie. Zde po uctění Paládia země české se vydalo 40 poutníků na trasu přes Kárané, Čelákovice, Přerov nad Labem do Sadské (25 km). Putování v těchto etapách se zúčastnili členové SFŘ ze sedmi Místních bratrských společenství – Brandýsa nad Labem (i s dětmi), Lysé nad Labem, Hradce Králové, Moravské Třebové, Slatiňan a Prahy (od sv. Josefa a od sv. Anežky). V březnu (21. a 22. 3.) CMP pokračuje 4. etapou od kostela sv. Apolináře v Sadské přes Poděbrady do Velkého Oseka a 5. etapou z Velkého Oseka přes Týnec nad Labem do Chvaletic.

František Reichel

Poznámka redakce:

Bratr František psal svůj příspěvek ještě v době, kdy nikdo netušil, co se z nového koronaviru vylíhne. Samozřejmě padá pozvání nejen na březnové, ale i na další etapy. Organizátoři CMP nyní zvažují alternativy, ale je téměř jisté, že v I. pololetí tohoto roku se už nic konat nebude. V červnu vyjde další číslo zpravodaje, kde se dozvíte, jaké bude letošní provedení pouti. Prozatím buďte trpěliví a chraňte zdraví své i svých blízkých a bližních.

Setkání řeholníků v Hradci Králové 1. února 2020

Každoročně se na počátku února setkávají řeholnice a řeholníci působící ve službě v královéhradecké diecézi s diecézním biskupem Janem Vokálem. Tentokrát nechyběli ani františkánští terciáři.

Lavice chrámové lodě katedrály sv. Ducha v Hradci Králové zaplnily řeholní sestry, chórové lavice v presbytáři pak řeholní kněží, kteří obklopili královéhradeckého biskupa. Při přivítání s nimi řekl biskup Jan Vokál: „Svatý otec označuje řeholní osoby za proroky dnešní doby. A také říká, že tam, kde jsou řeholníci a řeholnice, tam je opravdová radost. Jsem rád, že s vámi dnes přišla na toto místo radost, vidím ji ve vás. Srdečně za ni a za působení v naší diecézi děkuji. Modleme se za nová řeholní povolání, i za to, aby jednou mohla do naší diecéze přijít ryze kontemplativní řeholní komunita“, řekl dále mimo jiné biskup Jan.

Po mši svaté program pokračoval v budově biskupství malým občerstvením u kávy a čaje. Účastníky zde přivítal, kromě biskupa Jana Vokála i generální vikář Jan Pásek a také papežský prelát Josef Socha, který je mimo jiné i biskupským delegátem pro duchovní péči o řeholníky a řeholnice. Generální vikář připomněl, že Svatý Otec Benedikt XVI. v textech, které věnuje řeholníkům, říká: „Řeholník a řeholnice jsou živou exegezi Božího slova“, což je velké slovo k zamyšlení.“ Součástí programu byla i zajímavá přednáška P. Suchého, který rozebíral listy sv. Pavla ve vztahu ke společenstvím. Setkání bylo ukončeno společným obědem a neformální přátelskou diskusí.

Martin Weisbauer OFS

Z posledního dopisu našeho Generálního ministra Tibora Kausera ze dne 19.3.2020

Drazí bratři a sestry,

Ať vám Pán dá svůj pokoj!

Jak jsem vám psal v předchozím dopise, žijeme ve zvláštní době, která potřebuje zvláštní postoj nás všech. Máme však silnou naději, že Bůh, Pán času a vesmíru nám vrátí zpět způsob života, kdy se budeme moci znovu setkávat a radovat se ze vzájemného společenství, i mezinárodního .

V tomto duchu pokračujeme v přípravě Generální kapituly Zvu vás k pokračování modliteb za kapitulu, za ty, kdo v této obtížné době pokračují v přípravných pracích, zvláště v Itálii. Také vás prosím za modlitby za ty, kdo trpí touto pandemií, právě tak jako za ty, kdo pro ně neúnavně pracují. Ježíš Kristus, který nám mnoha zázraky dokázal, že On je jediným, kdo uzdravuje, nám všem může pomoci.

Váš ministr a bratr

Tibor Kauser

Blahopřání z CIOFS

Naším třem oceněným členům řádu, o kterých jsme informovali v minulém čísle Zpravodaje – sestře MUDr. Soně Míčkové, bratru Ing. Janu Smrčinovi a bratru Ing. Jiřímu Zajícovi – Edymu – blahopřeje prostřednictvím Any Fruk také předsednictvo CIOFS.

Ana Fruk – naše evropská koordinátorka píše:

Děkuji za sdílení informace, Je to opravdu velké a povzbudivé, vidět, jak jsou naši bratři oceněni ve své profesi a dávají příklad ostatním. Ať jim za to Bůh žehná! A prosím, předejte jim naše blahopřání k této příležitosti.

Pokoj a dobro

Ana Fruk

Jsou mezi námi a my o nich ani nevíme

Při vstupu do letošní postní doby na Popeleční středu jsme obdrželi v evangeliu pokyn: „*Dejte si pozor, abyste nekonali okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích*“ (Mt 6,1). A také jsem dostal email s články o naší sestře **Marii Huskové** z MBS ve Zlíně. Rád se zde na stránkách Zpravodaje o získané informace rozdělím:

Sestra Marie Husková ještě v dobách rozvinutého socialismu, kdy Zlín se jmenoval Gottwaldov, pracovala zde jako zdravotní sestra na úrazovém oddělení, později jako rehabilitační pracovnice sloužila v domech pro seniory ve Fryštáku a Lukově. Své bohaté odborné zkušenosti pak bohatě využila, když v roce 1997 přešla do charitních ošetrovatelských služeb ve Zlíně. Jako odborná pracovnice rehabilitační péče se věnovala seniorům po úrazech při obnovování jejich mobility a návratu do normálního života. Mezi klienty byla velmi oblíbena nejen pro svou odbornou erudici, ale i pro svou spolehlivost, umění naslouchat a také skromné a precizní vystupování. A tak není divu, že téměř po 10 letech služby obdržela Řád Elišky Přemyslovny, který se uděluje ženám za vynikající práci v oblasti charity, kultury a zdravotnictví. Toto ocenění převzala v Poslanecké sněmovně Parlamentu 23. 6. 2016. Kdo z nás o tom věděl? Sestra Marie si opravdu dala velký pozor, aby nekonala okázale.....

A tak, milá sestro, děkuji Ti za Tvou příkladnou práci, přeji do dalších let hojnost pokoje a dobra a jednou *odplatu u svého Otce v nebesích*.

František Reichel

Služebnice Boží sestra Eliška Anna PRETSCHNEROVÁ OSF

1911-1993

VĚRNÁ BOHU I ČLOVĚKU ZA VŠECH OKOLNOSTÍ

V diecézi Hradec Králové probíhá beatifikační proces sestry Elišky Pretschnerové, školské františkánky, která prožila téměř celé 20. století a svým životem ukázala, že lze následovat Evangelium Ježíše Krista ve všech podmínkách a situacích.

Narodila se v křesťanské rodině v Nových Zámčích u Nymburka, její tatínek byl hrabčecí lesník, maminka byla v domácnosti. Anna měla ještě 4 sourozence. Bydleli na samotě u lesa, a to ovlivnilo charakter Anny na celý život. Byla tiché a soustředěné povahy, milovala přírodu a život. Když na svůj život vzpomíná, píše: „Na život v rodině nemám moc jasné vzpomínky, ale mohu s jistotou napsat, že rodiče žili jen pro nás. Po mamince jsem zdělila pracovitost, a to mi bylo celý život ku prospěchu. Domnívám se, že jsem měla i dost tvořivosti. Projevovalo se to při práci i při spojování lidí.“

Tatínek si přál, aby všechny děti vystudovaly nějakou školu. Pro Aničku vybral Pedagogium Školských sester v Chrudimi. Ale Aniče se to nelíbilo: „Když mě tatínek dal zapsat do Chrudimě do Pedagogia, šla jsem tam nerada, protože tam byly „jeptišky“. Vymínala jsem si také, že bude-li tam moc modlení, vezme mě tatínek za rok odtud. Ale Ty, Pane, jsi na mě čekal a již o vánocích jsem byla uchváčena Tvou láskou a chtěla jsem jít do kláštera.“ Vidíme, že i svatí rostli, svatým se člověk nenarodí, ale stává.

V r. 1930 vstoupila Anna do postulátu Školských sester sv. Františka v Praze. Při oblačce dostala řeholní jméno Eliška. Její patronkou se stala sv. Alžběta Uherská, velká dobroditelka chudých. Víme, že Eliška velmi ctíla sv. Anežku Českou. Obdivovala, jak dokázala ustupovat do pozadí, volit chudobu, pokoru a službu. A nezůstalo jen u obdivu, svoje vzory Eliška následovala. Těsně před vypuknutím II. světové války složila doživotní sliby a zasvětila se Pánu na celý život. V té době studovala matematiku a fyziku na Karlově univerzitě, aby mohla učit na řádovém gymnáziu na Vinohradech v Praze.

Během svého života prožila sestra Eliška dvě hrozné totality. Nacistická okupace přerušila její studium a řádové školy byly během války zabráný Němci. V té době učila náboženství v okrajových čtvrtích Prahy. Po skončení války měly sestry naději, že znovu obnoví svoji službu ve školách. Ale komunistický puč v únoru 1948 všechno změnil. Tato totalita trvala 40 let a dotkla se sestry Elišky, ostatních sester, ale také všech věřících v naší zemi velmi silně. Církev byla pronásledovaná, byla příležitost vydat svědectví Kristu. A mnozí je vydali. Eliška mezi nimi.

Letos si připomínáme 70. výročí likvidace řeholí v komunistickém Československu. Politický proces s řeholními představenými ve Svatém týdnu r. 1950 byl předehrou „akce K“, totiž likvidace mužských řádů, po níž následovala v květnu 1950 ještě „akce P“, likvidace řeckokatolické církve formou vynuceného návratu k pravoslaví, a v neposlední řadě likvidace všech bohosloveckých fakult a diecézních teologických učilišť, provázená zřízením jediné státem kontrolované teologické vysoké školy.

Vedle vybraných centralizačních klášterů pro jednotlivé řády a kongregace (Bohosudov, Osek, Hejnice, Broumov, Králíky) bylo zřízeno internační středisko v želivském klášteře. V noci z 13. na 14. dubna 1950 pak byla „akce K“ provedena. Do centralizačních a internačních klášterů bylo svezeno 1746 řeholníků ze 137 řádových domů. 26. dubna začala druhá etapa a celá akce skončila 4. května s následující celkovou bilancí: 2376 řeholníků z 28 řeholí a 219 domů.

Řeholníci shromáždění v několika centralizačních kláštorech byli záhy rozděleni do skupin: představení byli internováni v klášteře Želiv, aby neměli možnost ovlivňovat a řídit své spolubratry. Staří řeholníci byli soustředěni do charitních ústavů, kde byli ovšem také pod dohledem pouze formálně mírnějším, mladí byli povoláni k vojenské službě v pracovních jednotkách, kde jim byly svěřeny náročné úkoly v hornictví, sta-

vebnictví a při lesních pracích. Ostatní řeholníci byli postupně kádrováni a podle svých politických postojů určováni do vězení, internace, dělnických povolání nebo výjimečně též do duchovní správy. Protože k výkonu duchovenské činnosti byl potřebný tzv. státní souhlas, kněží zaměstnaní v továrnách nejen nesměli veřejně konat bohoslužby, ale trestné bylo i soukromé slavení mše svaté či zpovídání. Vojenská služba řeholníků, k nimž záhy přibyli diecézní bohoslovci a další katolíci, šikanovaní z různých důvodů politicko-ekonomických, tvořili sice společenství, ale mnohdy jim chyběli kněží, kteří by jim mohli posloužit.

V létě 1950 byla spuštěna „Akce Ř“, likvidace ženských řádů. Na Slovensku „Akce R“. Postup byl podobný, zabránění klášterů, svážení sester na určená místa, většinou označená jako „do lepšího“. Ve skutečnosti šlo o zpusťosená a odlehlá místa, staré neobydlené kláštery, soustřed'ovací kláštery – aby lidé sestry ani neviděli.

Sestra Eliška byla vyvezena s ostatními sestrami z pražského mateřince na svátek Povýšení svatého Kříže 14. září 1950. Komunisté nevěděli, co je to za den, ale sestry to věděly – a pochopily, že přichází opravdové povýšení svatého Kříže v jejich životech. V době komunistické totality bylo působení sester velmi omezeno. Mohly sloužit jen u mentálně postižených nebo umírajících lidí. Bylo jim zakázáno přijímat řeholní dorost (podobně jako mužským řádům) a často i přikázáno odložit řeholní oděv. A konečně – sestry, jakmile dosáhly důchodového věku, musely opustit svoje „pracoviště“, i když šlo někdy o jejich vlastní klášter. Ale kam jít? Kláštery byly zabráný pro státní účely. Sestře Elišce se podařilo najít a získat dvě zchátralé budovy: Hoješín u Seče a Cetechovice u Kroměříže. Spolu se sestrami je opravovaly doslova vlastníma rukama. A až byly domy obyvatelné, musely je sestry vrátit státu, protože samy nesměly nic vlastnit. Na fotografiích z té doby vidíme na tváři sestry Elišky úsměv. Žádná totalita nemůže vzít ze srdce radost z Boha a z láskyplné služby lidem. Ani tehdy, ani dnes.

Velkým požehnáním pro Církev v 60. letech 20. století byl II. vatikánský koncil. Sestra Eliška se o něj živě zajímala a spolu s kněžími, kteří se vrátili z komunistického vězení nebo nucených prací, a sestrami dalších řeholních kongregací se snažila uvádět do praxe koncilní učení a rady. Eliščino nadšení pro koncil ukazuje její velkou lásku k Církvi. Vždycky chápala, že synové a dcery sv. Františka mají být Církvi věrní. Tak je tomu i dnes. Máme stát vždycky blízko Církvi a poslouchat sv. Otce. Sestra Eliška vyšla za hranice vlastního společenství a pomáhala kněžím uskutečnit liturgickou obnovu, kterou chápala jako velkou příležitost k evangelizaci národa. Především prohloubením eucharistické úcty slavením mše sv. v mateřském jazyce a porozumění Božímu Slovu. Otec Ambrož Svatoš OP, který pracoval jako vrátný a holič v Ústavu pro mentálně postižené ve Slatiňanech, vzpomíná: „Vděčně vzpomínám na sestru Elišku v souvislosti s obnovenou liturgií podle směrnic 2. vatikánského koncilu. Sestra Eliška nadchla ostatní sestry a ty připravovaly české texty jednotlivých čtení, hudební doprovod k žalmům a postaraly se i o fotozáběry ze mše svaté. Ve slatiňanské kapli jsme mohli veřejně a jako první v republice slavit tuto nádhernou a srozumitelnou bohoopectu.“

V duchu dekretu II. vatikánského koncilu O přizpůsobené obnově řeholního života Perfectae caritatis pochopila znamení doby a přála si, aby evangelium proniklo do tehdejší společnosti. Proto ani v době pronásledování nepřestal existovat zasvěcený život, i když ve změněných podmínkách. Sestry bydlely v soukromých domech a bytech, žily v civilním oděvu v malých pružných společenstvích a pracovaly v civilních zaměstnáních. V každém domě byla jedna místnost, která sloužila jako kaple a byl v ní skrytý svatostánek. Tam se také sloužily mše svaté. Sestra Eliška tento nový „model“ řeholního života podporovala a pro něj také trpěla. Častokrát na sebe brala civilní oděv, když navštěvovala sestry nebo rodiny, aby je nevydala do nebezpečí ze strany tajné státní policie. V té době se v jejím Deníku (psala si ho 33 let) objevuje text: „Mám před sebou ještě jeden problém: zbavení svobody. Žijeme v době, kdy se musí s touto eventualitou počítat. Někdy se mi to zdá krásným zakončením života, ale někdy se obávám, že tam propadnu zoufalství. Vkládám to všechno do Tvých mateřských rukou, Maria, a chci žít klidně hodinu za hodinou a nestrachovat se zítřka.“ I během totality se tajně pracovalo s mládeží. Ovocem této práce byla nová povolání k zasvěcenému životu. Náš Pán volá k následování v každé době.

V době tzv. „Pražského jara“ stála sestra Eliška spolu s odvážnými kněžími u zrodu Sekretariátu řeholních společností. Jeho cílem bylo organizovat jejich spolupráci, šířit dokumenty II. vatikánského koncilu, aby jeho duch všechna zasvěcená společenství provanul. A připravit podklady pro navrácení majetku zabaveného státem. Byla to doba naděje, které udělal konec vstup vojsk Varšavské smlouvy 21. 8. 1968. V době „normalizace“ se Sekretariát stal organizací zakázanou státem, ale spolupráci řeholí už nebylo možno zastavit. Ani tajné přijímání zakázaného řeholního dorostu.

V r. 1970 se sestra Eliška stala generální představenou a přesídlila do Říma, kde je generální dům naší kongregace. Kdysi jako nová představená v Praze řekla svým spolusestrám: „Sestry, přišla jsem vám sloužit. Prosím, pomozte mi.“ A touto obětavou, láskyplnou službou žila všude, kam ji Boží Prozřetelnost zavedla. Také v náročné službě generální představené. Byla opravdu matkou a sestrou všech. Oslovující byl její jedinečný a hluboký zájem o každou spolusestru. Napsala si: „Chci milovat svěřené duše a mateřsky budu o ně pečovat. I k sestřím nesympatickým a k těm, které mně působí obtíže, budu taktní a laskavá. Chci pro sestry vytvořit teplý domov. Vydáme svědectví Kristu jako společenství. Svět, a zvláště mládež čeká na naše svědectví chudoby a vzájemného porozumění.“

I v generalátě ji bylo vidět pracovat na zahradě, umývat nádoby a podlahy, a na žebříku trhat ovoce a olivy. Námitky, že se to na generální představenou nehodí, přecházela s úsměvem. Jezdila po celém světě a navštěvovala všechny provincie kongregace – v USA, v Chile, v Itálii, v Rakousku. Samozřejmě, pokud to režim dovolil, i v Československu. V Deníku se objevuje text: „Po tu dobu, co jsem generální představenou, jsem mnoho neudělala. Vidím svůj úkol nikoli v budování velkých děl, nýbrž ve formování lidí. Nic více si nepřeji, než abychom se zbavily velkých domů a mohly žít chudě a žít z ideálů.“

V r. 1983 se vrátila do vlasti a posledních 10 let svého života prožila jako prostá sestra v domě pro starší sestry v Hoješíně u Chrudimi. I tam, pokud mohla, stále pracovala. Měla noční služby u umírajících sester, okopávala na zahradě, překládala články z cizojazyčných časopisů a rozesílala je sestřím, kněžím i věřícím. Nic se nezměnilo: život se skládal z modlitby, oběti a služby všem. Zvláště ráda navštěvovala rodiny s dětmi. Rok před smrtí zůstala upoutaná na lůžko a žila modlitbou a obětí. 4. května 1993 odevzdala svou duši Pánu, 8. května byla pohřbena ve Slatiňanech.

Naše kongregace je mezinárodní, komunity sester jsou v České a Slovenské republice, v Itálii, v USA, v Chile, v Jižní Africe, v Indii, Střední Asii a ve Vietnamu. Sestry Americké provincie vydaly o sestře Elišce toto krásné svědectví:

- Sestra Eliška má velkého ducha víry a modlitby
- Vedla kongregaci hlavně příkladem svého života a spravovala ji spravedlivě
- Prokázala mimořádnou lásku a věrnost kongregaci
- Žila Kristu podobné ctnosti tichosti, jemnosti a laskavosti
- Projevovala věrně františkánské ctnosti pokory, radosti a pokoje
- Byla vždy nestranná a citlivá ke každé sestře provincie
- Podporovala pokoj a smíření mezi všemi
- Prokazovala pochopení a lásku k chudým a potřebným jakékoliv rasy, barvy a náboženství.

Jako sestra františkánka se Eliška snažila horlivě následovat sv. Františka z Assisi a podle jeho příkladu jít cestou svatosti. Na tuto cestu každodenní svatosti nás zve i současný papež František. Říká každému z nás: **BŮH SE TI DÁVÁ. DÁVÁ TI MILOST STÁT SE SVATÝM. VŽDY A VŠUDE JE TO MOŽNÉ.** Pojdme tedy cestou svatosti a ukažme i dnes našim současníkům, že je to možné a že křesťan je člověk radostný a šťastný. Sestro Eliško, přimlouvej se za nás všechny!

Sestra Zdislava Nosková OSF
Postulátorka beatifikačního procesu

Otevřenost františkánského charismatu

V posledních letech se naše MBS setkávají ve farnostech s lidmi, kteří mají zájem o františkánskou spiritualitu, ale nemají františkánské povolání k členství v SFŘ, zájem o členství v našem řádu nebo se jeho členy z různých důvodů nemohou stát. Legální řešení nabízí Prováděcí směrnice NR SFŘ k národním stanovám v úvodu IV. kapitoly Otevřenost františkánského charismatu všem, kde uvádí: „Je skutečností, že sv. František z Assisi je mnohými vnímán jako dar daný Bohem nejen římskokatolické církvi, ale každému člověku dobré vůle. Mnozí, i mimo katolickou církev, se cítí být povoláni různými způsoby, aby spojili svůj život se životem sv. Františka. Ti, kteří z různých důvodů tak nemohou učinit plným členstvím v SFŘ, mají možnost žít se sv. Františkem jako přidružení členové SFŘ nebo jako členové skupiny přátel sv. Františka.“

Ve skutečnosti tak ale MBS nepostupují a praktikují to, že tito zájemci se běžně zúčastňují všech setkání MBS a nevidí se v tom žádný problém. Čl. 22. Řehole uvádí: „Místní bratrské společenství má být kano-nicky ustavené. Tak se stává základní buňkou celého řádu a viditelným znamením církve, která je spole-čenstvím lásky. Má být výhradním místem, kde se rozvíjí citění s církvi a františkánské povolání a kde čle-nové čerpají povzbuzení k apoštolátu.“ Odst. 3. čl. 3 GK stanoví: „Povolání do SFŘ je povoláním žít evan-gelium v bratrském společenství. Za tímto účelem se členové SFŘ sdružují do církevních společenství, kte-rá se nazývají bratrská společenství.“ Je tedy na místě otázka, zda uvedenou praxí nedochází k oslabení identity našeho řádu či dokonce k porušování interních předpisů řádu.

Na druhé straně v čl. 24. Řehole je uvedeno: „Rada ať rozvíjí společenství mezi členy organizováním pra-videlných shromáždění a častých setkání také s jinými františkánskými skupinami, zvláště z řad mládeže. Volbou vhodných prostředků ať napomáhá růstu františkánského a církevního života, a každého ať povzbu-zuje k životu v bratrském společenství. Toto společenství, které zahrnuje i zemřelé bratry a sestry, ať po-kračuje i po jejich smrti modlitbami a obětmi mše svaté za jejich duše.“ Odst. 1 čl. 17. GK stanoví: „Sekulární františkáni jsou povoláni ke spolupráci na budování církve jako svátosti spásy pro všechny lidi a učinění křtem a profesí „svědky a nástroji poslání“ církve, hlásají tedy Krista životem i slovy. Osobní svědectví v prostředí, v němž žijí, a služba při budování Božího království v tomto světě jsou přednostní formou jejich apoštolátu.“

Myslím, že řešením této situace se může stát zakládání františkánských modlitebních skupin (FMS) našimi MBS ve farnostech, kde působí. Tyto skupiny tvořené členy MBS SFŘ, dalšími zájemci o františkánskou spiritualitu a otevřené všem farníkům, se mohou volně scházet, třeba každý týden, k modlitbám, chválám, děkování a prosbám, sdílení se, četbě a rozjímání Písma či dalším aktivitám s minimem různých nároků na členy skupiny či stanovováním jejich povinností. Setkání MBS SFŘ pro členy řádu by bylo v jiném termí-nu. Odpovědnost za organizaci, vedení a program FMS by nesla rada příslušného MBS, která by se správ-cem farnosti projednala založení takovéto modlitební skupiny a jmenovala vedoucího i jeho zástupce. FMS by se tak stala dveřmi MBS do farnosti a farnosti do MBS. Za úvahu stojí, zda by o tuto formu realizace františkánského charismatu neměla být doplněna Prováděcí směrnice NR SFŘ k Národním stanovám.

br. Václav Němec OFS

Laici v církvi

a/ biblický pohled

V 18. kapitole u Matouše jsou tři výroky, které se vztahují na všechny křesťany. „*Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a všechno, co rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi*“. V Ježíšově době tuto moc měli zákoníci, kteří byli kompetentní rozhodovat, co se smí a co nesmí. Ježíš tuto moc svěřil svým učedníkům, „nekvalifikovaným“ lidem. Jiný překlad: „Cokoliv zašmodrcháte tady na zemi, zašmodrcháte ostatním i v nebi. Cokoliv úspěšně vyřešíte, bude vyřešeno i tam“. V Mt 16, 19 moc svazovat a rozvazovat svěřuje Ježíš Petrovi. Pak platí oba verše současně. Verš 19: „*Opět vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce*“. Církvev je zde chápána ne jako instituce, ale jako ti, kdo se dokáží shodnout. Verš 20: „*Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich*“. Tento příslib je základem každého křesťanského společenství, ať v kostele či jinde a také každého křesťanského manželství.

V Petrově listu (1 Petr 2,9): „*Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak velké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu*“. Petr povzbuzuje křesťany, kteří jsou ve společnosti bráni jako cizinci a jsou považováni za neplnoprávné občany postavené na okraj společnosti. Můžeme tuto situaci vztáhnout na křesťany, kteří se necítí dobře v institucionální církvi, v církvi mnohými považované jen za kulturní instituci. Kristus zamýšlí církev jako širší rodinu. A tam se lidé musí domluvit. Jestliže laici se cítí na druhé koleji, je to podobně tak, jako se cítí žena v manželství s panovačným mužem. Z principu se nedají nastavit „sankční“ opatření pro pastýře, kteří přezírají laiky, ani pro laiky, kteří pastýře „nemusí“.

b/ koncilní nauka o laicích

Lumen gentium (LG) čl. 33: „*Laici ... jsou všichni bez výjimky povoláni, aby se ... přičiňovali o vzrůst církve a její neustálé posvěcování*“. To znamená, že laik se nemůže vymluvit ze svého povolání, ať jsou okolnosti v církvi jakékoliv. LG čl. 35: „*Kristus, velký prorok, hlásal Otcovo království svědectvím života a mocí slova*“. Aby laici mohli být Ježíšovými svědky, musí pochopit Ježíšovy skutky v kontextu jeho doby, stejně jako jeho slova ve smyslu biblických studií. Jen tak lze přenést Krista do úplně jiné kulturní epochy. LG čl. 37: „*Své potřeby a přání ať (laici) sdělují svým pastýřům s tou svobodou a důvěrou, která se sluší na Boží syny a bratry v Kristu. Z jejich vědění, kompetence a postavení plyne možnost a někdy i povinnost vyjádřit svůj názor na to, co by mělo být církvi k dobru*“. Laici musí mít zdravé sebevědomí a odhodit ustrašenost. Konflikt nastává, když laik cítí povinnost sdělit svůj poznatek svému pastýři, ale ten jej odrazuje svou neochotou či nedostatkem času. Koncil vyžaduje oboustrannou spolupráci, nezná jiné řešení. Pro laiky to znamená vymýšlet jiné cesty a oprostít se od zatrpklosti a pokušení k nedobrym projevům. „*Duchovní pastýři naproti tomu ať uznávají a podporují důstojnost a odpovědnost laiků v církvi; ať rádi využívají jejich moudrých rad ... ať je povzbuzují k tomu, aby se dávali do práce i z vlastního podnětu*“. Když se laikům přes mnohé úsilí nepodaří navázat spolupráci s pastýři, mají jednat z vlastního podnětu. To je útěšné koncilní povzbuzení.

Dekret o službě a životě kněží vyzývá kněze, „*aby společně s laiky dovedli rozpoznávat znamení doby*“. Tuto myšlenku rozvíjí papež František v Evangelii gaudium a požaduje i po farnostech reflektovat znamení doby, když v čl. 184 píše: „*Je věci křesťanských společenství, aby objektivně rozebrala situaci své země*“.

Dekret o apoštolátu laiků v čl. 11 se obrací k manželům: „*Apoštolát manželů a rodin má neobyčejný význam jak pro církev, tak pro občanskou společnost*“. Na tuto skutečnost se často zapomíná. Manžel jde někam přednášet a manželka do společenství nebo sedí doma. Společně nikam nechodí a tak ostatním neukazují Boží obraz, kterým jsou.

Jiří Šenkýř, prosinec 2019

Dopis Generálního ministra Tibora Kausera

Řím, 29.12.2019

Drazí bratři a sestry,

ať vám Pán dá svůj pokoj!

Uplynul rok a půl od 3. OFS a YouFra kongresu, který se konal v Litvě 20.-26.8.2018. Zvláštním plodem tohoto kongresu se stala konkrétní sociální iniciativa nazvaná „Well4Africa“ (*Studně pro Afriku*). Nedostatek pitné vody v Africe je pro tento kontinent jednou z hlavních výzev, proto se účastníci kongresu rozhodli zahájit tento projekt, aby pomohli svým africkým bratrům a sestrám a jejich sousedům.

Předsednictvo CIOFS, když vidělo velkou podporu ze strany národních bratrských společenství, se po kongresu rozhodlo, že „Well4Africa“ se stane stálým projektem celého Františkánského sekulárního řádu a svěřilo jeho vedení litevské Národní radě OFS.

V příloze najdete dopis OFS z Litvy, ve kterém jsou prezentovány současné úspěchy této sociální aktivity.

Rád bych vyjádřil svou hlubokou vděčnost všem sekulárním františkánům a lidem dobré vůle, kteří na tuto aktivitu zareagovali a podpořili ji modlitbou nebo finančním darem. Ať vám Pán hojně žehná.

Protože projekt se stal trvalou aktivitou Řádu, zvu všechna Národní bratrská společenství, aby pokračovala ve svém zájmu a zvážila svou možnost podpory, a společenství v Africe, aby využila možnosti požádat o podporu.

Vyjádreme svou solidaritu a připojme se k tomuto projektu, který má skutečný františkánský světský charakter.

S bratrským pozdravem

Tibor Kauser

Generální ministr CIOFS

„Well4Africa“ - NOVINKY a VÝROČNÍ ZPRÁVA 2019

Drazí bratři a sestry, ať vám Pán dá svůj pokoj !

Chceme vám z hloubi srdce poděkovat za vaši účast a velkorysý příspěvek k sociální aktivitě „Well4Africa“. Je to silný znak františkánské solidarity a skutečného naplnění naší Řehole, která nás vyzývá, abychom se starali o chudé a usilovali o vytvoření „*životních podmínek důstojných tvorů vykoupených Kristem*“ (Řehole čl. 13).

Jak už mnozí víte, „Well4Africa“ se zrodila jako zvláštní plod 3. Evropského kongresu OFS a YouFra, který se konal v Litvě 20.-26.8.2018. Prvotním cílem této sociální aktivity bylo zabezpečit zdravou pitnou vodu pro tři různá bratrská společenství v Ugandě, Zimbabwe a Malawi. Po kongresu, jak vidíme velkou podporu ostatních národních bratrských společenství, rozhodlo předsednictvo CIOFS, že „Well4Africa“ se stane stálým projektem pro celý Františkánský sekulární řád a jeho řízení svěřilo litevskému národnímu bratrskému společenství OFS.

Děk společnému úsilí evropské františkánské rodiny a lidí dobré vůle je současná finanční situace

„Well4Africa“ následující:

- Celková částka sesbíraná od začátku iniciativy do 8. 12. 2019: **97 693,96 EUR**
- Celková částka vynaložená na projekty do 8. 12. 2019: **60 945,09 EUR**
- Zbývající částka pro budoucí projekty: **36 748,87 EUR**

Aktualizovaná čísla můžete sledovat na titulní stránce well4africa.eu. Najdete zde také zprávy o realizovaných projektech. Ostatní důvěrné dokumenty se uchovávají v archivu, který spravuje NR OFS Litva.

Dosud máme plně realizované dva vodní projekty a dva projekty probíhají. V první řadě vám chceme představit ukončené projekty a jejich výsledky.

Vodní projekt Kihani v Ugandě

Vodní projekt Kihani byl realizován ve třech fázích. První fáze zahrnovala výkop a výstavbu mělké studny, výstavbu čerpací stanice, instalaci vodní pumpy, výstavbu vodní nádrže s objemem 50 000 litrů při farním kostele v Kihani, výkopové práce a kladení potrubí od studny po kostelní nádrž a další rozšíření do základní školy sv. Josefa a střední školy sv. Anny.

Druhá fáze zahrnovala výstavbu vodní nádrže s kapacitou 50 000 l při základní škole Panny Marie, výkop a kladení potrubí ze studně do primární nádrže a rozvod vody do dvou komunit v obcích Irwaniro a Kitambeya, výstavbu stojanů na pitnou vodu a kontrolních komor.

Třetí fáze zahrnovala prodloužení vodovodu z primární nádrže od školy Panny Marie do vesnice Katunguru, Spojené základní školy, místního trhu, základní školy Bright Model, ubytovny pro personál školy sv. Anny. Celkově je v oblasti 20 nových vodovodních kohoutků. Systém zásobování vodou ulehčil každodenní život více jak 700 místních obyvatel, zvláště ženám a dětem.

28.dubna, v neděli Božího milosrdenství, se ve farnosti slavila slavnostní mše, při které byl vodovodní systém požehnán. Oslavy se zúčastnili sekulární františkáni všech úrovní: dělníci, inženýři, studenti základních a středních škol a celá obec. Komunita Kihani [napsala otevřený děkovný dopis](#), ve kterém poděkovala všem dobrodincům sociální aktivity „Well4Africa“. K dispozici je též video a reportáž o projektu, který je na stránkách YouTube: [„Water project „Well4Africa“ in Kihani community, Uganda.“](#)

Práce realizovala místní strojařská společnost „Wapah Uganda 2015“, od prosince 2018 do května 2019. Celková cena projektu byla 39 690 EUR.

Vodní projekt Namame v Malawi

Vodní vrt byl zhotoven v lokalitě Namamského kostela, arcidiecéze Blantyre v Malawi. Místní klima má tři roční období: období dešťů, chladné a suché. Tato venkovská oblast je velmi zalidněná – je zde asi 250 000 chudých lidí, kteří zoufale potřebují čistou pitnou vodu. Mezi těmito lidmi je asi 60 sekulárních františkánů a 10 členů YouFra. Na živobytí si vydělávají drobným obchodováním, chovem hovězího dobytka, prodejem zeleniny, palivového dřeva a různých potravin. Většina lidí pěstuje kukuřici za účelem hlavního zásobení potravinami, někteří pěstují proso, kasavu (rostlina, ze které se vyrábí manioková moučka) a brambory.

Vrt instalovaný iniciativou „Well4Africa“ podstatně ulehčil přístup k bezpečné pitné vodě. Voda je čerpána manuálně a přístupná bezplatně. Za udržování studny je zodpovědná komise místního sekulárního františkánského bratrského společenství. Vrt je udržován komisí pomocí prostředků získaných z prodeje zeleniny,

hovězího dobytka, vepřů, koz a kuřat.

Práce byly realizovány společností „Kenwood Engineering“, od 27.11. do 18.12.2018. Celková cena projektu byla 6 645 000 Malawi Kwacha (1EUR = 824,138 MWK – 28.12.2019), Oficiální měnový kurz 9.11. - v den převodu financí byl: 1 EUR = 815,2964 MWK. Celková suma převedená na projekt byla **8 150 EUR**.

Poznámka: Mírný rozdíl mezi celkově vynaloženou částkou a náklady obou projektů je způsoben bankovními poplatky a konverzí měny.

Na YouTube je k dispozici video reportáž z otvíracího ceremoniálu: [Inauguration ceremony](#).

Současná situace

Koordináční tým „Well4Africa“ (Monika Midveryté OFS, Attilio Galimberti OFS, Jenny Harrington OFS a Nadia Rudolf von Rohr OFS) pokračuje v práci na nových projektech.

Druhý vodní projekt se už začal realizovat v Malawi, v kapucínské farnosti sv. Vavřince, v diecézi Zomba. Bude obsahovat solární energetický systém, vodní čerpadlo a vodárenskou věž a zmírní zátěž žen, které musí vozit vodu svým rodinám. Celková výše projektu je **12 839,44 EUR**.

Manuální vodní vrt se má stavět v Zimbabwe, v St. Michael's Masenyane, v působišti fatimské misie v diecézi Hwange. Jsou připraveny téměř všechny dokumenty, čekáme na smlouvu. Sekulární františkáni zahrnuli do projektu zahradu – oddychovou zónu pro lidi v okolí studny.

Dostali jsme též žádost z Mozambiku, Středoafričské republiky a Ghany. Doufejme, že se v nejbližší budoucnosti zrealizuje více projektů. O podporu mohou požádat Národní bratrská společenství v Africe. Máme kritéria a pokyny pro žádosti.

Prosíme proto laskavě všechna bratrská společenství v Evropě (i jinde), aby se v našich krajích prodloužilo získávání finančních prostředků na program „Well4Africa“. Také vás prosíme, abyste se za tuto iniciativu modlili, zvláště v době pouti Ikony Královny františkánské rodiny, abychom nebyli těmi staviteli, kteří „*se namáhají marně*“ (Žalm 127).

Blahoslavená Panno Maria, Královno františkánské rodiny, oroduj za nás!

Přejeme vám všem pokojnou a radostnou oslavu Vánoc.

Pax et bonum.

V Litvě, 10.12.2019

S bratrským pozdravem

Monika Midveryté OFS

Členka mezinárodní rady, koordinátorka sociální iniciativy „Well4Africa“

Virginija Mickute OFS

Národní ministryně OFS v Litvě

Výročí profese 04 - 06 / 2020

Společenství	příjmení	jméno	datum profese	výročí
Brandýs nad Orlicí	Holásková	Ludmila	18.04.2010	10
Brandýs nad Orlicí	Zemanová	Stanilava	18.04.2010	10
Krnov	Hagovská	Hildegarda	12.06.2010	10
Opava	Marešová	Petra	12.06.2010	10
Opava	Mareš	Ondřej	12.06.2010	10
Opava	Steyerová	Svatava	12.06.2010	10
Opava	Závorková	Blanka	12.06.2010	10
Brno, Husovice	Soukupová	Eva	08.05.2005	15
Sokolov	Balogová	Marie	08.05.2005	15
Sokolov	Bariová	Jolana	08.05.2005	15
Sokolov	Bariová	Terezie	08.05.2005	15
Opava	Horáková	Marie	13.05.2005	15
Opava	Petr	Ivo	13.05.2005	15
Liberec	Jech	David	17.05.2005	15
Liberec	Jechová	Hana	17.05.2005	15
Kroměříž	Frank	Petr	22.04.1995	25
Praha PMS	Chumchalová	Stanislava	05.05.1995	25
Praha Sv. Josef	Elzeinová	Fatima	07.05.1995	25
Plzeň	Srbová	Anna	13.05.1995	25
Sokolov	Mejstříková	Erika	13.05.1995	25
Praha Sv. Josef	Burgermiesterová	Marta	04.04.1990	30

Svatá Korona, patronka před epidemiemi

V současné situaci, kdy se koronavirus šíří po celém světě, je třeba si připomenout postavu mučednice z prvních staletí křesťanství - sv. Koronu, která byla uctívána dlouhou dobu jako patronka před epidemiemi. Ačkoliv kdysi patřila k oblíbeným svatým, o jejím životě a původu Podle údajů, které jsou k dispozici, víme, že se jako velmi mladá stala manželkou Viktora - římského vojáka ze Sieny. Oba byli členy rané křesťanské komunity. Sám Viktor byl křesťanem, který se během pronásledování Kristových následovníků v Římské říši nechtěl vzdát své víry, za což byl popraven stětím. Samotný velitel byl překvapen moudrostí tohoto mladého vojáka. Korona zemřela jako mladá vdova také mučednickou smrtí během pronásledování císaře Antonia Pia nebo Diokleciána. Mladá dívka byla popravena roztrhnutím mezi dvěma palmami. Její tělo bylo uvázáno uprostřed dvou pevně ohnutých palm, po jejich uvolnění bylo její tělo obrovskou silou roztržené. Tento výjimečně krutý způsob poprav v panovníkovi podnítila odpověď dívky, která odmítla obětovat pohanským modlám: „Dali mi jméno Korona a ty chceš, abych byla zbavena své koruny?“

Uctívání sv. Korony, podobně jako koronavirus přítomný v mnoha zemích po celém světě, „překročilo hranice“. Legenda o této mučednici z pozdního starověku je známá v Asii, Africe i Evropě.

První řecká legenda Viktora a Korony umísťuje jejich mučednictví do Damašku, později se však opakovala v různých variantách. Proto se vedle dnešního hlavního města Sýrie uvádí jako místo úmrtí Antiochie na jihu dnešního Turecka, Alexandria v Egyptě, Sicílie a Marseille. Řecká, latinská a etiopská církev uctívá svatou Koronu.

Z Blízkého východu se legenda o ní dostala do Itálie nejpozději v šestém století. Pozůstatky obou manželů se nacházejí v Castelfidardo na pobřeží Jaderského moře nedaleko města Ancona. Už v tomto období byl postaven kostel, který jim byl zasvěcen a již v 6. století se sv. Korona ukazovala jako příklad věrnosti ve víře. V roce 997 přinesl císař Otto III. její relikvie do Cách a ve 14. století je císař Karel IV. nechal umístit do chrámu sv. Víta v Praze.

Patronka před epidemiemi

Z tohoto období pocházejí i první důkazy o uctívání této světice v Bavorsku, Čechách a Dolním Rakousku. Tam a v některých dalších oblastech světa je Korona uctívána jako patronka, která chrání nejen před epidemiemi a nepříznivým počasím, ale je také symbolem vytrvalosti ve víře.

Tradice zahrnují například zvyk v Dolním Rakousku, a to každoroční poutě sv. Korony. V roce 1504 v malém městečku St. Corona am Wechsel byla nalezena v dutém kmeni lipového stromu malá soška sv. Korony, a tak na památku této události byla na tomto místě postavena kaple. Kult této světice je znám i v jiných částech Rakouska, také ve Vídni, kde je lékárna sv. Korony. Při této příležitosti rakouská média poukazují na to, že skutečnost, že mince ražené rakouskou mincovnou v letech 1892-1924 se nazývaly „korunami“ na památku světice, by se měla vysvětlit skutečností, že sv. Korona je také patronkou dobré investice, lovců pokladů a hráčů loterií.

Katolická církev vzpomíná na sv. Koronu 14. května a doufejme, že do toho dne bude překonána a zažehnána veškerá hrozba současného koronaviru.

Zdroj: Modlitba.sk a Aleteia.pl

Kaple sv. Františka v Oldřiši

V minulých vydáních Zpravodaje jsme vás informovali o výstavbě kaple svatého Františka v Oldřiši. Stavební práce se již chýlí ke konci, a i přes ztížené podmínky v době karantény stavební práce na kapli neustaly. Do konce května bychom měli kapli předat obci Oldřiš a poté bude vysvěcena panem biskupem Mons. Janem Vokálem dne 14. 6. 2020 v 15 hodin.

Tímto vás, terciáře a všechny dárce srdečně zveme na svěcení kaple, která bude zasvěcena našemu zakladateli svatému Františku z Assisi.

Abychom vám trochu přiblížili dobrodružství, které s sebou stavba kaple přináší přečtěte si příběh oltářního kamene.

Kameny pro oltář do kaple svatého Františka v Oldřiši

Jednou z prvních věcí, kterou udělal svatý František po svém obrácení bylo to, že šel po městě Assisi a prosil – žebral o kameny na opravu kostela San Damiano, ve kterém měl vidění, kde ho Bůh vybízí k tomu, aby opravil jmenovaný kostel. Svatý František si to tenkrát špatně vyložil, a dnes už víme, že měl opravit celou církev, což se mu s Boží pomocí podařilo.

Inspirováni touto příhodou jsme, jako jednu z prvních věcí při stavbě kaple v Oldřiši, zaslali paní starostce města Assisi prosebný dopis, ve kterém jsme jí popsali záměr – stavbu kaple v Oldřiši a pro lásku Boží, jsme ji prosili o kámen, který by byl použit jako oltářní. Bohužel se nám však dostalo odpovědi, že její úřad žádné dary neposkytuje.

Myšlenka na propojení budované kapličky svatého Františka s jeho rodištěm jsme se nechtěli vzdát a rozhodli se vyžebrot kámen osobně. S naivní představou a bez znalostí italštiny jsme si naplánovali, že během dovolené v Itálii se pokusíme získat kámen pro oltář.

Hned po příjezdu do Assisi začala shánka po nějakém vhodném kamenu, celé město je z nich vystavěno, nikdo jim nepřikládá nějaké větší pozornosti. Kameny tam již není dovoleno těžit a ty, které se nám zdály nejvhodnější by nám asi nikdo nedaroval.

Druhý den se na nás usmálo štěstí a našli ten správný, na oltář jako dělaný, ležel nedaleko našeho penzionu, měl ty správné rozměry, a protože jsme měli s sebou přeložený prosebný dopis, hned jsme se pustili do akce.

Majitelem kamene byl i majitel celého penzionu a přilehlé zahrady. Dali jsme mu přečíst předem připravený dopis v italštině, ve kterém bylo popsáno, za jakým účelem kámen sháníme. Ale podle výrazu tváře jsme poznali, že od dob svatého Františka se u nich hodně změnilo a na nějaké žebrotání – nebo spíše darování nejsou připraveni. Byli jsme odmítnuti s tím, že ten kámen je moc vzácný, že na něm je ze spodní části (kterou jsme nemohli vidět) vyrytý nějaký vzácný znak z římské doby a že ho dostal při nějaké životní příležitosti (tomu jsme nerozuměli), tudíž tedy není vhodný k darování. Na dotaz, zda by o nějaké vhodném nevěděl (anglicky) odpověděl, že anglicky nerozumí a o kamenech neví, těžba je zakázána. No dobře, po podrobnějším průzkumu jeho zahrady jsme postupně nabyli dojmu, že se o různé kameny zajímá a dalších několik zajímavých a vhodných jsme našli.

Nazítří ráno jsme zavolali mé sestře, která italštinu ovládá, aby nám pomohla s prosbou o kameny a společně se na její výmluvnost. První formální pozdravy vystřídal proud italštiny, která postupně proměnila chladný až studený výraz obličeje našeho pana domácího na úsměvem rozzářený obličej člověka, který je velmi potěšen tím, že může darovat něco ze svého pro tak ušlechtilý účel. Zcela se změnil a nabídl nám kameny ze svých zásob – mramor přímo z pohoří Monte Subasio. Potom už šlo vše hladce a společně jsme

vybrali celkem čtrnáct kamenů a pro jistotu raději hned naložili do auta. K nim jsme přibrali ještě dva menší, které jsme potom postupně pokládali na všech významných místech, aby se propojilo Assisi s Oldřiší. Takže ony dva kamínky jsme položili na oltář v San Damiano, kde se svatý František obrátil, na křtitelnici u které byl pokřtěn, položili jsme je i na jeho hrobě, v bazilice svaté Kláry, vložili jsme je do rukou bronzového františkána, který vyhlíží z Assisi dolů do údolí a medituje nad zázrakem Božího stvoření, položili jsme je i v Rivotorto, na místě vzdáleném od Assisi asi 5 kilometrů, kde se první spolubratři usadili, když se vrátili od papeže, v malé kapličce Porciunkuli, kde je střed Františkova působení a kde se svými bratry trávil nejvíce času a položili jsme je i na místě za Porciunkulí, kde svatý František zemřel. Kaple Porciunkule je vzorem, podle kterého je i budována kaple v Oldřiší. Ještě jsme je položili u oltáře v kostele ve městě Gubio, kde svatý František uklidnil místního lidožravého vlka.

Při dalším putování jsme potom kameny položili na místě, kde žil, konal zázraky a zpovídal světec, františkán minulého století pater Pio, který měl podobně, jako svatý František na rukou, nohou a na boku Kristovy rány – stigmata. Posledním místem, kde jsme položili oba kameny byla jeskyně svatého Michaela Archanděla na hoře San Michael, která je již od pátého století jedním z nejvýznamnějších míst poloostrova Gargano.

Jedno malé vysvětlení, proč jsme všude nosili a pokládali ty kamínky dva? Jeden ten větší bude po domluvě s panem kameníkem zasazen do oltářní desky, aby se ho mohly dotýkat posvěcené ruce kněží při bohoslužbách a propojila se tak kaple svatého Františka v Oldřiší s rodištěm a svatými místy v Assisi, no ten menší bude zasazen do kropenky u dveří, abychom se ho mohli dotýkat mi všichni ostatní při žehnání svěcenou vodou.

Na dotaz, čím že moje sestra tak radikálně obměkčila našeho pana domácího se nám dostalo odpovědi, že mu řekla, že je řeholnice (to je pravda) a na to, že jsou Italové velmi citliví a většinou se v nich probudí to nejlepší, co v nich je

Kameny pro oltář – pokračování příběhu

Tak jak jsme již uvedli v první části příběhu o kamenech pro oltář do kaple svatého Františka, vyzebrané kameny s námi putovaly po svatých místech Itálie a ujely možná až čtyři tisíce kilometrů, než se dostaly do našeho kraje k nám na Poličko.

Nejprve jsme je vyložili u nás doma a po dohodě s panem kameníkem a po patřičném vysvětlení co s nimi vlastně zamýšlíme, jsme je dovezli k němu do firmy v Poličce. Se svojí klidnou povahou nás vyslechl, neumím odhadnout co si asi myslel, ale je pravda, že zatím žádnou takovou zakázku nedělal a s ochotou se do tak, pro nás vzácného úkolu, pustil.

Nejprve bylo třeba zhotovit formu – bednu o rozměrech asi 120 x 60 centimetrů, dostatečně těsnou do výšky vrstvy 8 cm.

Dovezené kameny byly přebrány. Jeden, který svým tvarem a velikostí nejlépe odpovídal kropence byl vyčleněn a ostatní byly postupně rozřezány a poskládány do již zmiňované formy. Samozřejmě, že ty dva vzácné, ty, které později měly být vsazeny do oltářní desky a kropenky, jsme zatím schovali doma, aby nedošly k úhoně. Pan kameník a jeho pomocníci byli překvapeni, když jsme je prosili, aby veškerý „odpad“, který vznikne při opracování kamenů pečlivě ukládali do připravené nádoby.

Všechny tyto zbylé kamínky budou ještě trochu podrceny a bude možno si je při svěcení kaple vzít a alespoň si za svoji štědrost a podporu odnést domů malou památku z Assisi.

Po poměrně mravenčí práci, byla z nařezaných kamenů do formy, lícem dolů, vyskládána celá deska oltáře. Deska byla ještě vyztužena ocelovou sítí a na určenou tloušťku se vše zalilo epoxidovou pryskyřicí.

Všichni jsme s napětím čekali, jak to dopadne, protože pokud by tento experiment nedopadl dobře, tak by

naše dobrodružství neslavně a hlavně předčasně skončilo.

Po odstranění formy, očištění a zabroušení se zdá, že výsledek je dobrý – máme oltářní desku.

V další části se na řadu dostala kropenka. Již zmiňovaný kámen, určený pro kropenku, měl trojúhelníkový tvar a dobrou tloušťku, takže jej nebylo nutné nějak zvlášť upravovat, pouze horní část byla zabroušena a byla do ní vykroužena prohlubeň pro svěcenou vodu. Potom v dalším pokračování byl do budoucí kropenky vsazen ten menší vzácný kamínek – bychom se také my ostatní mohli spojit s těmi svatými místy v Itálii, až si budeme namáčet prsty do svěcené vody a kamínku se dotýkat.

Oltářní deska, která byla již téměř hotová byla rovněž osazena tím větším vzácným kamenem tak, že se do připravené prohlubně na vrchní straně, nejprve ten vzácný kámen zalepil a potom ho šikovní kameníci do hladka zabrousili, aby nepřekážel při obřadech. Dnes vlastně tvoří jen takovou tmavší „čmouhu“ vpravo z pohledu kněze, ale dobře víme jak vzácná ta „čmouha“ je...

Pro spodní část oltáře jsme chtěli získat kámen přímo z Oldřiše, jako takový fortelný základ a aby došlo k symbolickému spojení Assisi a Oldřiše.

Po několika doporučeních, kde vhodný kámen najít jsme při nedělní vycházce jeden nejvhodnější objevili a pak se pouze čekalo až zamrzne. Toho jsme se ale bohužel nedočkali a už nás začal trápit čas, aby se vše stihlo. Byl vybrán poslední pátek v únoru, jako den nejvhodnější k odvozu z pole. Zamluvili jsme bagr, ale v pátek bylo asi dvacet centimetrů sněhu. Kámen jsme i přesto dovezli a nechali u pana kameníka zpracovat. Nyní je již i tento náš oldřišský kámen na spodním i horním konci seříznutý, ještě do něj budou osazeny dva ocelové čepy pro lepší spojení s oltářní deskou.

Tím se druhá část příběhu o oltářních kamenech uzavírá a poslední část bude již o dovezení a instalaci v kapli.

Do dokončení stavby zbývají již pouhé dva měsíce. Dokončovací práce jsou velmi finančně náročné.

Pokud můžete přispět, budeme vděční za každý dar na dostavbu kaple.

- Přispět je možné na transparentní účet číslo **228 060 448/0600**
- Přijaté dary a použití darů lze sledovat na <https://transparentniucty.moneta.cz/homepage?accountNumber=228060448>
- Každý dárců za svoji štedrost obdrží dárek, pokud napíše svoji adresu na e-mail: kucerova.jindriska@seznam.cz

Pro Zpravodaj NR připravili

Jindřiška a František Kučerovi

Oldřiš L.P. 2019

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 15. 6. 2020.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

adresa sekretariátu: Sekretariát NR SFR v ČR,

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

htt://www.sfr.cz